

บทนำ

เสียงโหยหวน
ที่ลอยมากับสายลมหนาว

Publishing

ฮือ...ฮือ

เสียงร้องให้สะอึกสะอื้นที่แว่วมากับสายลมสะกิดให้ ไต๋ง ที่กำลังยืนชมนกชมไม้อยู่นั้นสะดุ้งจนต้องเงี้ยวพั่งว่าเสียงนั้นดังมาจาก ทิศทางใด รอบข้างมืดสลัวเพราะเป็นคืนเดือนมืด ท้องฟ้าด้านบนนั้น ปกติน่าจะแลเห็นดวงดาวนับพันดวงแต่ทว่าคืนนี้กลับไม่เห็นแม้แต่ แสงรำไรแม้เพียงนิด รวากับว่าพวกมันพากันหลบซ่อนตัวจากบางสิ่ง ที่ น่ากลัว มองไปทางไหนก็เห็นแต่ต้นไม้สีดำทะมึนกำลังเอนไหวไป ตามแรงลมที่พัดจนใบไม้ไหวส่งเสียงซู่ซ่าชวนขวัญผวา ไต๋งพยายาม เงี้ยวพั่งเสียงนั้นอีกครั้งแต่กลับไม่ได้ยินเสียงแล้ว เขาจึงคิดว่าตัวเองอาจ หูผาดไป บางทีมันอาจเป็นแค่เสียงสายลมโชยพัดก็เป็นไปได้

ฮือ...ฮือ

ชายหนุ่มสะดุ้งอีกครั้ง ค่อนข้างมั่นใจว่าคราวนี้ไม่ใช่เสียงต้นไม้ ใจไม่แล้ว มันเป็นเสียงคนร้องไห้อย่างโหยหวนจริง ๆ ว่าแต่ใครกันมา ร้องให้ในป่าแบบนี้ จะว่าเป็นเพื่อน ๆ ของเขาก็ไม่น่าจะใช่ เพราะตอนนี้ ทุกคนกำลังนั่งเล่นอยู่อีกด้านหนึ่งของลานกว้าง ชายหนุ่มทำใจดีสู้เสือ ถ้ามออกไปอย่างไร้จุดหมาย ลมหนาวพัดมาจนโด้งต้องกระชับเสื้อ อึกเกิดให้แน่นขึ้น เริ่มไม่มั่นใจว่าที่หนาวขนาดนี้เพราะอากาศหรือ เพราะกลัวเสียงปริศนานั้นกันแน่

จรรรรรร

“ใครนะ?”

ฮือ...ฮือ

ไม่มีเสียงตอบกลับมาเป็นคำพูด หากแต่มาเป็นเสียงร้องโหยหวนจนคนได้ยินขนลุกชัน ตามสัญชาตญาณของมนุษย์โค้งง้อหันไปมองยังทิศทางของเสียงทันที สิ่งที่เห็นคือร่างของผู้หญิงคนหนึ่ง เธอยืนนิ่งอยู่ริมหน้าผา หญิงสาวสวมชุดเดรสสีกรมท่ายาวเหนือเข่า มีเสื้อคลุมขนาดพอดีตัวสวมทับ ที่เอวมีเข็มขัดสีบานเย็นหัวโตคาดไว้ช่วยเน้นให้เห็นทรวดทรงเด่นชัด บริเวณลำคอมีผ้าพันคอผูกโบไว้ อย่างเรียบร้อย ผมสีดำขลับของเธอถูกมวยขึ้นพร้อมกับเสียบด้วยดอกบานชื่นสีบานเย็น สวมรองเท้าคัทชูสีดำ ยามลมหนาวโชยพัด ผ้าพันคอสีบานเย็นก็ปลิวไสวตามแรงลม จนเหมือนร่างที่พอมบางของสตรีนิรนามแทบจะเซตกลงไปที่หน้าผาแห่งนั้น เสียงสะอื้นให้ย่ำย่นำเวทนายังคงดั่งซัด โต้ตัดสติใจเดินไปย่ำในไกล ๆ เธอแล้วเอ่ยถาม

“คุณครับ เป็นอะไรหรือเปล่าครับ แล้วคุณมาตรงนี้ได้ยังไง?”

ชายหนุ่มเอ่ยถามด้วยความสงสัยและแปลกใจ เพราะเขามั่นใจว่าที่ที่เขามานี้คือป่าที่อยู่ห่างไกล ตลอดสองข้างทางที่ขั้บรถผ่านมาไม่เห็นบ้านคนสักหลัง ที่โตงขึ้นมาบนนี้ก็เป็นการมาเพราะเห็นป้ายบอกว่าเป็นหน้าผาจึงหมายขึ้นมาถ้ำยรูปเล่นกับกลุ่มเพื่อน เลยเกิดจนถึงขั้นจะตั้งเต็นท์นอนกันที่นี้สักคืน ทั้ง ๆ ที่จุดมุ่งหมายจริง ๆ คือชายหาดหัวหินมากกว่า

ไม่มีเสียงตอบกลับจากหญิงนิรนามคนนั้น เธอยังคงสะอื้นให้ขณะหันมามองหน้าโด่งอย่างซ้ำ ๆ ในดวงตาสองข้างนั้นแดงช้ำจากการร้องไห้อย่างหนักก่อนเอ่ยขึ้นมาประโยคหนึ่ง

“ฉันชื่อ...รรรรรร”

จากนั้นหญิงสาวก็ก้าวเท้าลงไปจากหน้าผาอย่างไม่มีปีมีขลุ่ย โต้งเบิกตาโพล่งด้วยความตกใจก่อนจะกระโดดไปคว้าร่างของสตรีในคืนมืด...แต่กลับพบเพียงความว่างเปล่า ที่แยกกว่านั้นคือร่างของเขา

พลัดขึ้นไปทิ่มหน้าผาจนเกือบตกลงไป โชคดีที่มีมือของ หมูตั่ง มาจับไว้ได้ทัน

“ไอ้โด้ง! จับมือกูไว้!” ชายหนุ่มในกลุ่มเดียวกันร้องบอกขณะพยายามดึงมือของเพื่อนให้ขึ้นมา แต่ชีวิตจริงมันไม่ง่ายเหมือนในละครที่เคยดู เวลาที่นางเอกจะตกจากหน้าผาแล้วมีพระเอกมาช่วยไว้ได้ในตอนสุดท้าย พระเอกดึงตัวของนางเอกขึ้นมาได้อย่างง่ายดายราวกับอีกฝ่ายเป็นตุ๊กตายัดนุ่น ทว่าหมูตั่งในตอนนี้นั้นแขนเกร็งจนเส้นเลือดปูดขณะที่โด้งก็ร้องลั่นด้วยความหวาดกลัวว่าตัวเองจะตกลงไปในความมืดใต้หน้าผาลึก แม้ว่าหมูตั่งจะพยายามจับมือเพื่อนไว้ให้แน่นที่สุดแล้ว แต่ด้วยน้ำหนักตัวและมือที่ลื่นด้วยเหงื่อเพราะความตระหนกจึงกลายเป็นทำให้ทุกอย่างยากเป็นเท่าทวี

“กูไม่ไหวแล้วไอ้หมูตั่ง มึงปล่อยมือกู ไม่อย่างนั้นมึงจะตกลงมาด้วย!” แม้จะไม่อยากเป็นคนดีแต่การเอาเพื่อนมาตายด้วยก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ดีควรทำ

“ไม่! มึงจับมือกูไว้...ไอ้ทัด ไอ้วิทย์ ช่วยด้วย! ไอ้โด้งจะตกหน้าผา!” หมูตั่งตะโกนเรียกเพื่อนร่วมทริปเสียงดังลั่นก่อนจะก้มลงมองดูเพื่อนที่ตัวห้อยอยู่ริมหน้าผา ความเป็นความตายกำลังมารออยู่แล้ว!

แต่สิ่งที่หมูตั่งเห็นกลับไม่ใช่ไอ้โด้งอย่างที่ควรจะเป็น กลับเป็นร่างผู้หญิงคนหนึ่งที่แทบจะมองเห็นแต่โครงกระดูกชวนขวัญผวา เจ้าหล่อนจับมือเขาแน่นราวกับไม่ต้องการพรากจาก หมูตั่งเห็นเช่นนั้นก็สะดุ้งด้วยความตกใจจนปล่อยมือของโด้งออกอย่างรวดเร็ว แล้วสิ่งที่เห็นก็คือร่างของโด้งกำลังจะหล่นหายไปในความมืดใต้หน้าผาลึกโดยมีเสียงร้องตะโกนดังก้องป่า

“ช่วยยยย...ด้วยยยย!”

เพียงอึดใจเดียวทุกอย่างก็เงียบ...หมูตั่งได้แต่เข่าอ่อนลงบนพื้น แล้วร้องขึ้นอย่างเจ็บปวด

“ไม่นะ...ไอ้โด้ง! ไอ้โด้ง!”

จรรจรจ

ตอนที่ 1

ยูทูปเบอร์คนนั้นชื่อ...ดี้อ!

Publishing

Sofa

ผู้ชายที่นั่งอยู่หน้ากล้องชื่อว่า ต้อ

ต้อเป็นชายหนุ่มวัยใกล้จะสามสิบแล้วแต่ยังทำตัวเหมือนเด็กวัยรุ่นอายุสิบแปด หลังจากเรียนจบและได้ไปทำงานหลายที่หลายแห่งแล้วก็ค้นพบว่า ‘มันไม่ใช่’ เขาชอบอิสระและไม่ผูกมัด เบื่อหน่ายกับการตื่นเช้าไปทำงานและกลับมาอนอนหมดแรงไร้ซึ่งความสุขใด ๆ ในชีวิต ต้อชอบจินตนาการ ชอบความท้าทาย ชอบการผจญภัย และในที่สุดเขาก็พบอาชีพที่ใฝ่ฝันและคิดว่าตรงกับไลฟ์สไตล์ของตัวเอง นั่นก็คือ...

“นั่นจะเป็นยูทูปเบอร์” ต้อกล่าวด้วยความมั่นใจแล้วยิ้มที่มุมปาก จินตนาการไปไกลแสนไกลว่าตัวเองจะเด่นดังมีคนกดติดตามเป็นล้าน ๆ แบบยูทูปเบอร์ชื่อดังคนอื่น ๆ

“อะไรนะพี่ต้อ ? ยูทูปเบอร์!” คนที่นั่งตรงข้ามเบิกตาโพล่งอย่างไม่อยากเชื่อหู บิ๊ก เป็นชายหนุ่มที่เพิ่งเรียนจบมาได้ไม่นาน ตอนนี้อยู่ไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง ทำตัวเอ้อระเหยลอยชายเพราะอยากใช้ชีวิตหลังเรียนจบให้หน้าใจก่อนจะต้องเข้าสู่ช่วงวงเวียนชีวิตที่ต้องทำงาน

จจจจจจ

ชื่อช่องว่า ‘ตื้อเต็ดตดวง’ ใช่ไหม ?” บิ๊กถามซ้ำแล้วประคองตัวเองให้ลุกขึ้นไปหยิบเก้าอี้ที่ล้มคว่ำอยู่ให้ตั้งตรงที่เดิมก่อนจะนั่งลง เขากับตื้อสนิทกันเสียจนแทบจะเล่นหัวกันโดยไม่ถือสาอะไร บิ๊กนับถือตื้อเหมือนเป็นพี่ชายแท้ ๆ ในขณะที่ตื้อเองก็รักบิ๊กเหมือนน้องชายที่คลานตามกันออกมา เพราะนอกจากบิ๊กก็แทบไม่มีใครคบกับตื้ออีกแล้ว อาจด้วยความที่ตื้อตื้อสมชื่อ คนที่รู้จักแค่ผิวเผินจึงคิดว่าตื้อเป็นคนมั่นใจเกินเหตุจนน่าหมั่นไส้ มีแต่บิ๊กนี่แหละที่รู้ว่าความจริงแล้วตื้อเป็นคนดี แต่ค่อนข้างปากร้าย ถ้าคนโบราณเคยกล่าวไว้ว่า ‘คนปากร้ายมักใจดี’ ก็น่าจะเอามาใช้กับตื้อได้ บ่อยครั้งเวลาบิ๊กเดือดร้อนแล้วมาขอความช่วยเหลือจากตื้อ เขาจะถูกรุ่นพี่ต่างก่อนหนึ่งยก แต่สุดท้ายก็ยอมช่วยเขาโดยดี นั่นทำให้บิ๊กไม่เคยโกรธรุ่นพี่คนนี้เลย

“ใช่ เตี่ยวพຽງนี้เริ่มทำคอนเทนต์เลย” ตื้อส่งกับบิ๊ก อีกฝ่ายพยักหน้ารับแล้วเอ่ยถาม

“พี่จะทำคอนเทนต์อะไรเปิดช่องตื้อเต็ดตดวงของพี่ละ มันต้องแตกต่างนะพี่ ไม่งั้นช่องก็จมหายไปกับสายลมจะเหนือยเปล่า” สิ่งที่รุ่นน้องบอกนั่นคือสิ่งที่ตื้อคิดมาแล้ว ชายหนุ่มยิ้มก้มแล้วบอกอย่างมั่นใจ

“คลิปพาไปกินร้านอร่อย ๆ ฉันเห็นเยอะแล้ว ถ้าอยากแตกต่างฉันจะพาไปกินร้านไม่อร่อย!”

“เดี๋ยวนะพี่! แล้วใครจะมาดู คนที่มาดูคลิปเค้าก็อยากดูอาหารอร่อย ๆ คนกินหน้าตาฟิน ๆ เวลากิน ไม่ใช่กินไปอ้วกไปนะพี่ ที่สำคัญร้านเค้าจะฟ่องเอานะ มีเงินจ่ายค่าจ้างทนายหรือเปล่า ?” บิ๊กปรามนิกภาพคอนเทนต์ที่ตื้อคิดไม่ออกว่ามันจะออกมาอีท่าไหน เห็นแววจึงตั้งแต่มองไม่ได้เริ่มทำ สิ่งที่เห็นชัดกว่าสิ่งใดนั่นคือภาพเขากับตื้อยืนอยู่หน้าบัลลังก์ศาลด้วยสีหน้าซีดเผือดแล้วยกมือไหว้ปลก ๆ พลางบอกว่า ‘รู้เท่าไม่ถึงการณ์’

“นั่นแหละจุดขาย กินไปดำไป ด่าให้เจ้าของร้านมันได้ยิน จะได้

จรรจรจร

“ไม่มีใครตามมาอีกนี่ยังไงล่ะ”

“เอ่อ...จะเอาจริงหรือพี่” บิ๊กถามย้ำ ในใจนึกถึงความหายนะที่กำลังจะเกิด นอกจากภาพหน้าบัลลังก์ศาลแล้ว สิ่งที่เห็นโคตรชัดคือ...
ดิน...ดิน...ดิน...และดิน!

“แกเห็นฉันเป็นคนพูดเล่นหรือยัง พี่รู้งี้เราจะเริ่มถ่ายคลิบแรกของช่องคือเด็ดดวงที่ร้านไอ้เซ่งหน้าปากซอยนี่แหละ รสชาติหมาไม่แตกสุดแล้วในย่านนี้ ไม่รู้ว่าทำไมยังขายได้ แปดโมงเช้าเตรียมตัวให้พร้อมนะ” คือประกาศสั่งงานกับทีมงานซึ่งประกอบไปด้วย
คือกับบิก บิกและคือ คือและบิก แคสองคนนี่แหละ แต่กล่าวซ้ำ ๆ ให้นดูเยอะไว้ก่อน

เอาไว้ตั้งเมื่อไหร่จะจ้างทีมงานเป็นร้อยชีวิตเลยคอยดู
ฝันให้ไกล...แต่จะไปไม่มาถึงก็ตามเถอะ!

ข้าวผัดกะเพราเป็นเมนูพื้นฐานที่ร้านอาหารตามสั่งต้องทำให้อร่อย ถ้าไม่อร่อยก็อย่าไปฝากความหวังไว้กับเมนูอื่น ๆ ปกติคือจะแวะร้านไอ้เซ่งเฉพาะเวลาที่ไม่มีร้านไหนเปิดจริง ๆ ก็อย่างที่บอก รสชาติหมาไม่แตก ไม่รู้ทำไมยังหน้าด้านหน้าทนขายอยู่ได้ ที่น่าแปลกใจกว่านั้นคือทำไมยังมีคนมากินของไอ้เซ่ง ทั้ง ๆ ที่อาหารก็รสชาติแย่
ซ้ำคนขายก็ยังปากหมาอีก นั่นคือสิ่งที่คือบอกเล่าให้ผู้ร่วมงานฟัง เพื่อ
ต้องไปใส่ข้อความในช่องยูทูปตอนที่ลงคลิบแรกของช่องคือเด็ดดวง

“มากันสองคนแต่สั่งข้าวกะเพราจานเดียวเนี่ยนะ?” เซ่ง อายุ
ราวสามสิบ ดูจากหน้าตาท่าทางแล้วคงวัยไล่เลี่ยกันกับคือ เขาเดิน
เอาข้าวกะเพราหมูสับมาวางลงตรงหน้าของคือกับบิกซึ่งเลือกนั่งอยู่
ตรงมุมที่เจ้าของร้านจะไม่สังเกตเห็น บิกแอบซ่อนกล้องไว้เป็นอย่างดี
เพราะถ้าเซ่งเห็นว่าแอบมาถ่ายคอนเทนต์ฟิลิกก็ก้ออาจโดนตีดั้งแต่
ยังไม่เริ่มถ่ายก็เป็นไปได้

“ฉันกินอิมแล้ว พอดีน้องชายมันหิวเลยพามันมากิน...ทำไม?

สั่งจานเดียวไม่ได้หรือยังงี้ไอ้เซ่ง แก่ติดป้ายบอกไว้ตรงไหนว่าห้ามสั่งจานเดียว มีลูกค้ำมากินกันบุญแล้ว ดูลิ วัน ๆ มีคนมากินสักแค่นี้” ตื้อหันมองรอบร้านที่ถึงแม่คนจะไม่เยอะแต่ก็ไม่น้อยจนน่าเกลียด บิ๊กมองตามแล้วย่นคิ้ว...คนก็เยอะนี่หว่า

“นั่นแค่ถามเฉย ๆ รีบกิน ๆ แล้วไปจากร้านฉันซะ ตะหลิวในมือฉันนี่สั้นไปหมดแล้ว” เซ่งทำท่าชูตะหลิวขึ้นราวกับอยากจะเอามันฟาดกบาลตื้อสักที

“ไอ้บิ๊ก แก่รีบกินซะ ฉันไม่ได้อยากอยู่ที่นี้นาน ๆ เหมือนหน้าคนขายฉันบอกแล้วว่าให้ไปกินร้านอื่นก็เสือกอยากกินร้านนี้” ตื้อโยนความผิดให้รุ่นน้องเต็ม ๆ ในขณะที่บิ๊กทำหน้าที่หน้าเหวอ กำลังจะอ้าปากปฏิเสธ แต่เท้าของตื้อได้โตะถีบเข้าให้เสียก่อนจนชายหนุ่มสะดุ้งเหือก มองหน้ารุ่นพี่ที่ถลึงตาใส่เป็นเชิงให้เลยตามเลย

“เอ่อ...ใช่ ๆ ผมหิวมากนะพี่ ต้องรีบกินข้าวครับเดี๋ยวเป็นโรคกระเพาะ”

เซ่งทำหน้าที่เหมือนเปื่อใส่ตื้อก่อนจะเดินกลับไปทำอาหารต่อ ทิ้งให้ชายหนุ่มทั้งสองคนคุยกันตามลำพัง บิ๊กที่คาใจในสิ่งที่ตื้อทำจึงเอ่ยถามแบบกระซิบกระซาบ

“พี่มีอะไรกับเจ้าของร้านหรือเปล่าเนี่ย ร้านก็สะอาดสะอาดอันดี คนก็เยอะอยู่นะ ไม่เห็นร่างแบบที่พี่บอกเลย”

“วันนี้มันฟลุคหрок ปกติมีคนที่นี่แหละ ฉันเห็นมันนั่งตีแมลงวันไปวัน ๆ เดี่ยวแกรีบถ่ายเจาะข้าวผัดกะเพราของมันนะ แล้วแอบถ่ายฉันตอนกิน ไว้ค่อยไปลงเสียงดำที่หลัง” ว่าแล้วตื้อก็ลากจานผัดกะเพราหมูสับในจานสี่เหลี่ยมไปกา¹ มาตรงหน้าของตัวเอง ใช้ช้อนเขี่ยข้าวผัดกะเพราที่จัดมาอย่างสวยงามให้ดูละละไม่น่ากิน

“อ้าว! เค้กก็จัดมาสวย ๆ ทำไมพี่ไปทำงานดูเหมือนข้าวหมา

1 สี่เหลี่ยมไปกา พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 พบความหมายของคำว่าเขี่ยไปกา อยู่สองความหมาย ความหมายหนึ่ง หมายถึงช้อนเครื่องปั้นดินเผาเซลาดอนสมัยสุโขทัย ซึ่งใช้สี่เหลี่ยมปาดรามอ่อน ส่วนอีกความหมายระบุว่า หมายถึงสี่เหลี่ยมปาดรามอ่อน

จะอย่างนั้น ?”

“วันนี้มันสวยเกินจริงไปவே้ย! ปกติฉันเห็นมันรวด ๆ กับมาเลอะจานข้าวตลอด ไม่มีควมน่ากินสักนิด” ด้อยยังคงยืนย่นอย่างนั้นก่อนจะบอกให้บิกเตรียมถ่ายคลิบของตน อีกฝ่ายรู้งาน หันซ้ายแลขวาวว่าไม่มีใครสนใจแน่แล้วจึงพยักหน้าให้กับด้อยเป็นเชิงรู้กันว่าให้เริ่มได้

“สวัสดีครับ ขอต้อนรับเข้าสู่ช่องคือเต็ดดวง ช่องที่จะนำความสุข ตื่นเต้นและแปลกใหม่แบบที่ช่องอื่น ๆ ไม่กล้าทำแต่เราทำช่องอื่นพาไปกินอะไรอร่อย ๆ ไซ้ใหม่ แต่ช่องเราไม่ทำแบบนั้นครับ มันเกร๋ไป น่าเบื่อ ร้านอร่อย ๆ มีให้เห็นเยอะแยะแล้ว วันนี้ผมจะพามาที่ร้านที่รสชาติหมาไม่แตกแทน ทุกคนจะได้ไม่ต้องมากินกันนะครับ ประเดิมร้านแรก ชื่อร้านไอ้เซ่งครับ อยู่แถวบ้านผมนี่แหละ เดี่ยวจะปักพิกัดไว้ในคอมเมนต์นะครับ เมนูที่เราจะมาลองกันวันนี้คือเมนูพื้นฐานที่ผมเคยมาลองกินแล้วแต่แม่งหมาไม่แตกจริง ๆ นั่นคือข้าวผัดกะเพราหมูสับ เอละ ผมจะเริ่มกินแล้วนะครับ” ด้อยบอกกับกล้องที่บิกถืออยู่ ชายหนุ่มตักข้าวเข้าปากแล้วทำหน้าที่เหยงเพลงทำเสียงกระซิบกระซาบว่า “...โคตรไม่อร่อยครับ เค็มเหมือนทำน้ำปลาหกหมูก็มีกลิ่นเหม็นเหมือนหมูค่างคิน ไม่อร่อยอย่าหาแตกครับ เชื่อผม!” ชายหนุ่มบอกแล้วพยักหน้าให้บิกเป็นสัญญาณว่าทุกอย่างเรียบร้อย อีกฝ่ายจึงกดหยุดบันทึกแล้วมองจานผัดกะเพราตรงหน้าด้วยความสงสัย ก่อนจะตักข้าวผัดกะเพราในจานที่รุ่นพี่บอกว่าแตกไม่ได้ขึ้นมาชิม

บิกตาโตแล้วรีบเคี้ยวข้าวในปากให้หมด ก่อนจะบอกกับด้อยที่ยิ้มกริมพลางมองไปที่เซ่งอย่างสาแก่ใจ

“เฮ้ย..พี่คือ ไม่อร่อยตรงไหน นี่มันอร่อยมากเลยนะที่ ลิ่นพี่ตายไปแล้วหรือเปล่า ?” ไม่รอช้า บิกตักข้าวผัดกะเพราจานนั้นใส่ปากอีกครั้งแล้วยิ้ม กำลังจะตักตามเข้าไปอีกแต่ด้อยดึงข้อออกจากมือของรุ่นน้องแล้วทำตาเขิวใส่

“พอ ๆ คนที่ลิ่นตายนะแกมากกว่า อร่อยตรงไหนวะ ไม่มี

ความอ่อยสักนิด” ด้อยยังยืนยันในความคิดของตัวเอง ในขณะที่อีกฝ่ายเถียงหัวชนฝา

“อ่อยสิพี่ กะเพราแห้ง ๆ ติดหวานนิด ๆ ของโปรดพี่เลยนะ ผมจำได้ ไปกินร้านไหนที่จะโรยน้ำตาลใส่ด้วยตลอด” แม้จะเป็นรุ่นน้อง แต่ถ้าความเห็นแตกต่างบิกก็กล้าที่จะเถียง แม้รู้ว่าสุดท้ายจะต้องยอมพี่ก็ทำตาม

“ฉันบอกว่าไม่อ่อยก็คือไม่อ่อยสิวะ!” คือทูปโตะเสียงดังจนคนในร้านหันมอง นั่นยังไม่น่ากลัวเท่าแข่งมองคนทั้งคู่ด้วยความสงสัย ก่อนจะเดินตรงมาที่โตะของคนทั้งคู่กลางมองอย่างจับผิด บิกที่ช้อนกลองไว้ใต้โตะรีบเอากลองยัดลงในกระเป่าเป้ของตัวเอง แต่ด้วยความตื่นเต้นกลัวว่าจะถูกจับได้เลยทำกลองหล่นลงพื้นท่ามกลางความตกตะลึงของทั้งสามคน

บิก...ฉิบหายแล้ว กลองจะพังใหม่ จะเอาเงินที่ไหนไปซื้อคืนให้พี่ดีอะ!

คือ...ไอ้บิกเอ๊ย ถ้าไอ้แข่งมันรู้ว่าแอบมาถ่ายคลิปติสเครดิตร้านมัน แพนการแก้แค้นมันก็จะจับกันสิวะ!

แข่ง...ไอ้สองคนนี่มันแอบมาถ่ายอะไรร้านฉัน เดียวได้รู้กัน!

รถมอเตอร์ไซค์คู่บุญของ แพร เล่นเข้ามาจอดตามพิกัดที่ลูกค้าแจ้งไว้ในแอปพลิเคชันซึ่งเป็นบริษัทขนาดกลาง ๆ ไม่นิยมโตมากนัก เธอกดกริ่งสองรอบแล้วแต่คนที่สั่งอาหารก็ยังไม่ออกมารับ หญิงสาวจึงหยิบโทรศัพท์มือถือโทรหาลูกค้าตามเบอร์ที่ได้ให้ไว้ รอสายเพียงอึดใจอีกฝ่ายก็รับสาย เป็นเสียงผู้หญิงที่ฟังดูแล้วกำลังหงุดหงิดพอดู

“ฟุตอินทรีมาส่งแล้วค่ะ ดิฉันกดกริ่งสองรอบแล้วไม่มีคนออกมารับ” แพรบอกตามหน้าที่ของตัวเอง วันนี้ออกวิ่งรอบรับส่งอาหารตั้งแต่เช้าตรู่ หวังว่าจะได้รอบมาก ๆ เพราะนอกจากจะหาเงินเลี้ยงตัวเองแล้วยังมีอีกสามชีวิตที่บ้านที่เธอยังต้องดูแล ซึ่งนั่นเป็นความเต็มใจ

จรรจรรร

อย่างที่สุดที่อยากทำให้พ่อแม่อยู่สุขสบายในยามที่ล่วงเข้าสู่วัยชรา รวมถึงเจ้าพี่น้องชายที่กำลังจะเข้ามหาวิทยาลัยปีนี้อีก แพรจึงจำต้องทำงานหนักเพื่อเก็บเงินให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

“รอก่อนนะ กำลังยุ่ง” คนสั่งบอกด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตรนัก

“ถ้าอย่างนั้นให้เอาขึ้นไปให้ไหมคะ ? พอดีดิฉันรอนานกว่านี้ไม่ได้แล้วค่ะ ต้องไปวิ่งรอบต่อ” ไม่รู้ว่าความหวังดีที่แพรเสนอนั้นจะกลายเป็นความจู้จี้จ้านไปเสีย

“ไม่ต้อง! บอกให้รอก็รอ พูดภาษาคนให้รู้เรื่องบ้าง!” อีกฝ่ายบอกเพียงแค่นั้นก่อนจะตัดสายไปเสียเฉย ๆ

แพรจำต้องรอลอย่างช่วยไม่ได้ มองดูนาฬิกาซ้ำแล้วซ้ำเล่า สิบนาทีก็แล้ว ยี่สิบนาทีก็แล้ว จนกระทั่งสามสิบนาทีล่วงผ่าน แพรเห็นว่ามันนานเกินไปจึงโทรหาเจ้าของออดเตอร์อีกครั้ง พยายามใช้น้ำเสียงให้สุภาพที่สุดหลังถูกทัศนคติของบริษัทเรื่องที่ไปตบหน้าลูกค้าผู้ชายที่แอบจับก้นเธอเมื่อครั้งที่ไปส่งอาหารรอบตึก ทั้ง ๆ ที่เธอไม่ใช่คนผิดแต่บริษัทกลับเห็นว่าลูกค้าสำคัญกว่าพนักงาน ใจจริงอยากจะลาออกเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่พอคิดถึงภาระที่ต้องรับผิดชอบก็ต้องอดทนไว้

“สวัสดิ์ค่ะ คือดิฉันรอมารั้งข้าวโหมงแล้วนะคะ ต้องรีบไปวิ่งรอบต่อแล้ว รบกวนคุณลูกค้าลงมารับอาหารหรือจะให้ดิฉันเอาขึ้นไปให้ก็ได้ค่ะ” แพรพยายามพูดให้เร็วและรวบรัดมากที่สุด มันไม่ใช่เรื่องเงินที่ลูกค้าต้องจ่ายหรือเพราะลูกค้าตัดบัตรเครดิตไปแล้ว แต่หน้าที่ของพนักงานส่งอาหารคือต้องส่งให้ถึงมือผู้รับจึงจะถือว่าภารกิจเสร็จสิ้นตามสโลแกนของฟู้ดอินทรีที่ว่า ‘ส่งถึงมือ ส่งถึงใจ ส่งถึงใจ...ฟู้ดอินทรี’ นี่ยังนึกขำตัวเองทุกครั้งทีเวลาลูกค้ารับสินค้าแล้วต้องทำท่ากระพือปีกแล้วพูดสโลแกนยาว ๆ ไอ้คนคิดมันคิดเอาสนุก ไม่ได้คิดเลยว่าพนักงานต้องมาทำท่าแบบนั้นจริง ๆ มันทุเรศแค่ไหน

“เฮ้! นี่พูดไม่รู้เรื่องหรือยังไง ก็บอกว่าให้รอก่อน ยังไม่ว่าง

ลงไปเอา!” ปลายสายตะคอกเสียงใสอย่างไม่พอใจ แพรทำได้เพียง
 สูดลมหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อเรียกสติ บอกกับตัวเองว่าลูกค้ำคือพระเจ้า
 เงินเท่านั้นที่ต้องการ

“ทราบค่ะคุณลูกค้ำ แต่ดิฉันต้องไปวิ่งรอบต่อนะคะ รอนาน
 กว่านี้ไม่ได้จริง ๆ ค่ะ ถ้าคุณลูกค้ำไม่สะดวก จะให้ดิฉันขึ้นเอาไปให้ก็
 ยินดีค่ะ หรือจะให้ไปฝากไว้ที่ล็อบบี้ของบริษัทก็ได้นะคะ” พนักงานสาว
 พยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ ทั้งที่ตอนนี้ก็เริ่มร้อนเป็นไฟขึ้นมาบ้าง
 เหมือนกัน เกลียดจริง ๆ เลยคนที่ไม่เห็นใจคนอื่นเสีย อุตส่าห์ไปต่อคิว
 รอที่ร้านอาหารตั้งนาน แล้วยังต้องมารอแม่คุณเสด็จลงมารับของอีก
 มันเกินไปนะ

“เป็นแค่พนักงานส่งอาหารยังมาเถียงลูกค้ำฉอด ๆ ไม่กลัวฉัน
 รายงานบริษัทของเธอหรือยังงี้!”

“ดิฉันยังไม่ได้เถียงอะไรคุณลูกค้ำเลยสักคำนะค่ะ แต่เสนอให้
 คุณลูกค้ำเลือกว่าจะให้ทำยังไงกับอาหารที่สั่งมานะค่ะ เพราะอย่างที่
 บอกว่าดิฉันรอนานกว่านี้ไม่ได้แล้วจริง ๆ ต้องไปวิ่งรอบต่อนะค่ะ เวลา
 ของคุณลูกค้ำมีค่า เวลาของดิฉันก็มีค่าเหมือนกันค่ะ” แพรกัดฟัน
 กรอด ๆ ขณะบอกกับอีกฝ่าย นี่ถ้าไม่เห็นเป็นลูกค้ำแม่ตาเบิงไปแล้ว!

“นี่แหละที่เค้าเรียกว่าเถียง เวลาของดิฉันกับเธอมีค่าไม่เท่ากัน
 หรอกนะ เธอวิ่งส่งอาหารรอบหนึ่งจะได้สักกี่สิบ ฉันทำงานนาทีหนึ่ง
 ได้เท่ากับเธอวิ่งส่งอาหารสักร้อยรอบได้มั้ง ฉันจะร้องเรียนที่บริษัท
 ของเธอ ส่วนอาหารของดิฉันเธอจะเอาไปไหนก็ไป หรือจะกินเองก็ได้นะ
 ฉันจะถือว่าทำบุญให้สัมภเวสีแถวนี้!” พุดจบลูกค้ำสาวก็วางสายใส่แพร
 อย่างไม่ใยดี คนฟังได้แต่ยืนตัวแข็ง อยากจะเขวี้ยงโทรศัพท์เพื่อ
 ระบายอารมณ์แต่ก็ทำไม่ได้เพราะยังผอมไม่หมด นีมันยุคสมัยไหนแล้ว
 ยังมีการพุดจาเหยียดแบบในละครหลังข่าวยามที่ตัวร้ายเจอนางเอก
 แต่งตัวมอซอมาชนแล้วทำแก้วน้าหกใส่ ประโยคพื้น ๆ ก็ะพุดประมาณ
 ว่า “เธอรู้ไหมว่าเสื้อตัวนี้ของฉันราคาเท่าไร” เอาชีวิตเธอไปขายยัง

จรรจรจร

“ไม่ได้ราคาเสียฉันเลย” อะไรแบบนี้ แล้วนางเอกก็ต้องร้องไห้ด้วยความน้อยอกน้อยใจในโชคชะตาหรือถ้านางเอกเข้มแข็งสักหน่อยก็จะลุกขึ้นเถียง พอพระเอกมาเห็นก็จะเข้าใจนางเอกผิดว่าแกล้งตัวโกงที่ร้องกรี๊ด ๆ เหมือนถูกน้ำมนต์

โอ๊ย...แต่ชีวิตจริงมันไม่ใช่ค่ะ!

แพรมองขึ้นไปบนตึกสูง ยิ้มมุมปากเล็ก ๆ ก่อนเดินขึ้นไปบนตึก เรื่องหาตัวคนสังนั้นไม่ยากหรอก ถามพนักงานต้อนรับเขาก็น่าจะชี้ก็ได้ มีทั้งชื่อ ทั้งเบอร์โทร

เล่นกับใครไม่เล่น...มาเล่นกับฉัน

จัดให้คะคุณลูกค้า!

แพรมาหยุดยืนอยู่ที่ชั้นสามของบริษัท ซึ่งเธอเลือกที่จะเดินขึ้นมาโดยไม่ต้องเสียเวลารอลิฟต์ เท่าที่จับเวลาดูเธอก็ขึ้นมาถึงชั้นสามภายในเวลาไม่ถึงห้านาที กะอีแค่เสียเวลาลงไปเอาของหรือบอกให้ขึ้นมาแบบเดียวกับจับปัญหาแล้ว นี่ดันทำให้มีปัญหาเอง มีปัญหาก็ต้องจัดการสินะคะคุณลูกค้า!

พนักงานสาวเปิดประตูกระจกเข้าไปในห้องขนาดกว้างที่มีผนังกันคอกยิบย่อยจนดูเหมือนเขาวงกต พนักงานต่างนั่งทำหน้าที่ของตัวเองโดยไม่สนใจว่ามีพนักงานส่งอาหารมายืนจังก้า อันที่จริงมันก็ไม่น่าแปลกใจหรอก วัน ๆ หนึ่งมีพนักงานมาส่งอาหารแทบจะตลอดเวลา แต่แพรไม่เหมือนพนักงานส่งอาหารคนอื่น วันนี้เธอไม่ได้มาส่งอาหารอย่างเดียว เธอจะมา ‘จัดให้’ คุณลูกค้าจอมเหยียดด้วย!

“ขอโทษนะคะ คุณพรวตาอยู่ตรงไหนหรอคะ?” แพรเอ่ยถามกับพนักงานหญิงคนหนึ่งที่เดินผ่านมาพอดี เธอตอบคำถามกับสตรีแปลกหน้าพลางชี้ไปทางด้านขวามือ

“อ้อ...ยายตา นั่นคะ ทางขวามือสุด ใส่เสื้อสีแดง”

“ขอบคุณค่ะ” แพรยิ้มให้อีกฝ่ายพลางก้มเล็ก ๆ เป็นนการ

ขอบคุณ ก่อนจะเดินตรงไปที่คอกของพนักงานสาวที่ชื่อพราวตา ยืนสังเกตอยู่สักอึดใจ ดูท่าทางก็ไม่ได้มีตำแหน่งใหญ่โตแบบที่คุยโวว่าทำงานได้เงินที่หนึ่งมากกว่าเธอวิ่งรถส่งอาหารเป็นร้อยรอบ และดูท่าทางก็จะได้ทำงานยุ่งด้วย เห็นกำลังวิถีโศกอลกับใครบางคนอยู่อย่างออกรสเพราะเห็นหัวเราะระริกอยู่ตรงหน้าจอไอแพดที่วางไว้ข้าง ๆ คอมพิวเตอร์

แพรไม่พูดอะไร เธอเอาอาหารวางลงตรงหน้าของลูกค้าสาว เจ้าหล่อนสะดุ้งหันมอง พอเห็นเสื้อแจ็กเก็ตของพนักงานบริษัทผู้ดี อินทรีก็ร้องอ้อขึ้น

“นี่ขึ้นมาทำไม ? ใครอนุญาตไม่ทราบ ฉันบอกว่าไม่รับอาหารแล้ว จะเอาไปไหนก็ไปยังไงละ”

“ใช่ค่ะ ก็คุณลูกค้าบอกว่าจะเอาไปไหนก็ไป ดิฉันก็เลยมาที่นี้ไงคะ ดิฉันต้องส่งสินค้าให้ถึงมือคุณลูกค้าไม่ว่าอย่างไร ที่สำคัญดิฉันไม่ใช่สัมภเวสีจึงไม่สามารถรับส่วนบุญที่คุณลูกค้าอุทิศสำหรับน้ำใจหยิบยื่นให้... อ้อ สิ่งนำสัมมาด้วยใช่ไหมคะ เดียวดิฉันเปิดให้นะคะ มันอาจจะหายเย็นแล้ว แต่คงไม่เป็นไรหรอกค่ะ เพราะเวลากจรดน้ำเราก็ไม่จำเป็นต้องใช้น้ำเย็น!” ไม่รอช้า แพรเปิดขวดน้ำส้มแล้วรดลงบนโต๊ะทำงานของลูกค้าจอมเหยียดแล้วกล่าว “สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ... อัมพะยาบิขมา โหนตุ... อะนีฆา โหนตุ... สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ... สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งสิ้น จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย... จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย... จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย... จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญ”

สิ้นเสียงบทสวดแม่เมตตาให้กับลูกค้าที่ชื่อพราวตา เจ้าหล่อนก็กรี๊ดร้องเสียงดังลั่นเสียจนคนในออฟฟิศหันมามองเป็นตาเดียวกันว่าเกิดอะไรขึ้น พนักงานจอมเหยียดลุกขึ้นชี้หน้าพนักงานส่งอาหารแล้ว

จรรจรจร

ตวาดใส่

“แกกล้าดียังไงมาทำแบบนี้กับฉัน ฉันจะโทรไปรายงานพฤติกรรมของแกกับบริษัทฟู้ดอินทรีให้ไล่แกออก!” พรราวตาก็ตึงหนกรอด ๆ มองหน้าของพนักงานส่งอาหารสาว ในขณะที่อีกฝ่ายยืนยิ้มไม่ได้มีที่ทำสะทกสะท้านแต่อย่างใด

“เชิญเลยค่ะ รีบ ๆ โทรเลยนะคะ ดิฉันก็อยากออกเหมือนกัน... อ้อ มีเบอร์โรงเรียนพฤติกรรมพนักงานหรือยังคะ แล้วทราบรหัสพนักงานของดิฉันหรือยัง เต็มวดิฉันจดให้ค่ะ” แพร่ถือวิสาสะเอื้อมมือไปเหยียบปากกาและโพสต์อิทบนโต๊ะทำงานของพรราวตามาเขียนรายละเอียด จากนั้นยื่นไปแปะไว้ที่คอกกั้นพนักงานก่อนจะยกไหล่เบา ๆ “...นี่ค่ะ รีบโทรไปนะคะ แล้วเวลาเลิกก็กรุณาเล่าให้หมดว่าเกิดอะไรขึ้นอย่าเอาดีเข้าตัวแล้วเอาชั่วไว้แต่คนอื่นนะคะ ถ้าคร่าวหลังสั่งอาหารแล้วไม่มีปัญญาลงไปเอาก็กรุณาบอกกับพนักงานดี ๆ ไม่ใช่มาพูดเหยียดใส่ไม่ว่าทำงานตำแหน่งไหน สูงต่ำแค่ไหน คนเราก็มีศักดิ์ศรีเหมือนกันค่ะ... อ้อ ที่สำคัญเวลางานมั่วแต่แซตคุยกับผู้ชายอย่างนี้ หัวหน้าไม่ว่าเอาหรือคะ ทำงานก็ให้มันคุ้มค่ากับที่อวดว่าทำงานหนึ่งนาทีเดียวมากกว่าฉันขับรถส่งอาหารร้อยรอบหน่อยสิคะ ฉันลองคิดเลขกลม ๆ นะคะ ฉันหวังได้รอบละสี่สิบบาท ร้อยรอบก็ได้ 2,000 แล้ว แล้วนี่คุณทำงานได้นาที่ละมากกว่า 2,000 อิม...ฉันตีเป็นนาที่ 2,500 แล้วกันนะคะ วันหนึ่งคุณทำงานเก้าโมงเช้าเลิกห้าโมงเย็น เท่ากับทำงานวันละแปดชั่วโมงหนึ่งชั่วโมงมี 60 นาที หนึ่งนาทีเดียว 2,500 เท่ากับว่าหนึ่งชั่วโมงคุณได้ค่าจ้าง 150,000 หนึ่งวันทำงานแปดชั่วโมงก็เท่ากับได้เงินตั้ง 1,200,000 บาท โอ๊ย...ทำงานได้วันละล้านสอง บั้งปีบั้งแท้บั้งว่ามากค่ะ แต่เอ...ถ้าทำงานได้เงินมากขนาดนั้น คงไม่ต้องมานั่งอุดอู้ในคอกแคบ ๆ แบบนี้หรือมั้งคะ จะแหล็กแหลให้เนียนหน่อย จะเหยียดอะไรก็เหยียดให้อยู่ในโลกของความจริงด้วยนะคะ ไม่อย่างนั้นจากที่เจบั้ง มันจะพังค่ะ!” แพร่ใส่เป็นชุดก่อนจะยกไหล่อย่างยั่วโทสะแล้วเดินออกมาจากที่ตรงนั้น

พรราวตาอยากจะทำกรีดเสียเหลือเกิน แต่พอเห็นสายตาของคนใน
ออฟฟิศมองจึงทำได้แค่ทิ้งตัวนั่งลงด้วยความโมโห

ฝากเอาไว้ก่อนเถอะ อีนิ่ง...

พรราวตาหันไปมองชื่อและเบอร์โทรที่พนักงานสาวเขียนใส่
โพสต์อิทแปะไว้

“...แพรวา!”

จรรจรจรร

ตอนที่ 2

จุดเริ่มต้นสู่ความหายนะ!

Publishing

Sofa

ความเจียมเข้ามาแทรกในวงสนทนางของด็อก บิ๊ก และเซ่ง...

หลังจากนั้นเพียงชั่วอึดใจ... บิ๊กก็รีบก้มลงหยิบกล่องโกโปรที่หล่นลงบนพื้นขึ้นมาอย่างเร่งรีบ แต่ดูเหมือนจะไม่ทันเสียแล้วเมื่อเซ่งเห็นคานา เจ้าของร้านจึงเอ่ยถามอย่างจับผิด

“นี่พวกแกเอากล่องมาถ่ายอะไรร้านฉัน ?”

“อื้อ...อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลยไอ้เซ่ง ร้านแกมีดีอะไรให้ฉันต้องมาถ่าย อาหารก็รสชาติหามาไม่แตก ร้านก็เก่า เจ้าของร้านก็ปากหมา นับข้อเสียได้สามข้อ หาข้อดีไม่มีสักข้อ แกคิดว่าฉันจะมาแอบถ่ายหาพระแสงอะไรหรือ ?” คิดว่าจะปกปิดความลับแต่ตัวเองกลับพูดสิ่งที่มีพิรุณออกไปเสียแล้ว

“พี่ด็อก!” บิ๊กร้องเตือน ในขณะที่เจ้าตัวไม่ได้รู้เลยว่าได้หลุดพูด

คำว่า ‘แอบถ่าย’ ไปเสียแล้ว

“นั่นไง แกพูดว่าแอบถ่าย ถ้าแกไม่ได้มาถ่ายอะไรร้านฉันจริง แกจะพูดว่าแอบถ่ายออกมาทำไม... ไหน ๆ แกเปิดกล้องให้ฉันดูเดี๋ยวนี้ ฉันไม่ไว้ใจพวกแก สมัยนี้มันมีกฎหมายคุ้มครองนะไว้วัย มาแอบถ่ายอะไรแล้วเอาไปลงสื่อโดยไม่ได้รับอนุญาตฉันเล่นงานพวกแกได้นะ” แม้วิน ๆ จะอยู่หน้าเตาแต่แข่งไม่ใช่คนโง่ เขาเรียนจบจากมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดัง แต่ที่มาขายอาหารเพราะอยากสานต่อธุรกิจทางบ้าน หน้าตาอาจดูโง่ ๆ แต่ไม่ได้โง่นะ!

“ไม่ให้ดูไว้วัย! มันเป็นเรื่องลับในการทำงานของฉัน” คือรีบดึงกล้องในมือของบิกมาถือไว้เสียเอง กลัวว่าลูกน้องจะกลัวจนยอมให้แข่งดูเสียก่อน เพราะถ้าอีกฝ่ายเห็นว่ามาแอบถ่ายร้านมันจริง ๆ เรื่องคงไม่จบแค่นั้นแน่

“แบบนี้มันไม่บริสุทธิ์ใจนี่หว่า ถ้าอย่างนั้นฉันจะไปแจ้งตำรวจ”

“เอาเลย แกไปลากตำรวจมาทั้งโรงพักเลยก็ได้ ฉันเป็นคนบริสุทธิ์ คนบริสุทธิ์ไม่จำเป็นต้องยอมให้คนอื่นมาพิสูจน์ไว้วัย!” คือยังไม่ยอมแพ้ ขณะที่บิกหน้าเสีย กลัวว่าถ้าแข่งเรียกตำรวจมาจริง ๆ แล้วตำรวจให้เปิดกล้องให้ดู มีหวังช่วยแพ้กู้แน่ แต่ถ้าหากเป็นอย่างนั้นจริง ๆ สิ่งที่น่าทึ่งก็คือขอให้กล้องพังจนเปิดไม่ได้ จะได้ไม่มีหลักฐานมัดตัว

ยังไม่ทันจะได้ปะทะคารมกันต่อ เสียงโทรศัพท์ของคือก็ดังขึ้น ขัดจังหวะการสนทนา ตอนแรกคือว่าจะไม่รับ แต่พอเห็นเป็นเบอร์ของแฟนสาวก็จำใจต้องรับเพราะเขารู้ดีว่าแพรงเกลียดการไม่รับโทรศัพท์ที่สุด ปกติแพรงไม่โทรหาคนรักพร่ำเพรื่อ เพราะฉะนั้นถ้าเธอโทรมาแปลว่ามีเรื่องสำคัญ และมีความหมายว่าเขาต้องรับ ถ้าไม่รับมึงตาย... อะไรประมาณนั้น

“หยุดก่อน ฉันจะรับสายสำคัญ” คือหันไปบอกกับบิกและแข่งที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ก่อนจะกระแอมเสียงให้เบ็นปกติหลังจากตะโกนคุยกับแข่ง

เมื่อสักครู่ “ฮัลโหลแพรว ว่ายังไง ?”

“ดีอยู่ไหนเนี่ย แพรวมาหาคือที่หน้าบ้านเห็นประตูล็อก” พังจากน้ำเสียงดีก็รู้ทันทีว่าแฟนสาวกำลังหงุดหงิดอยู่ไม่น้อย

“เอ่อ...ดีออกมากับไอ้บ๊ิกมัน หาข้าวกินแถวนี้แหละ”

“ร้านไหน เดี่ยวแพรวจะตามไปกินด้วย กำลังหิว ทั้งหิว ทั้งโมโห!” หญิงสาวบอกอย่างหงุดหงิดในอารมณ์

“แพรวรออยู่ที่บ้านนั่นแหละ อยากกินอะไรเดี๋ยวดีซื้อไปให้” ดีไม่อยากให้แพรวตามมาที่ร้านไอ้เซ่งเพราะแพรวคือเหตุผลที่เขากับไอ้เซ่งไม่กินเส้นกันมาจนทุกวันนี้...เพราะอะไรไว้ค่อยเล่า

“แต่คนมันหิวตอนนี้ จะกินตอนนี้! ทำไม ? ไม่อยากให้แพรวตามไปเพราะอะไร หรือกำลังแอบทำอะไรพิเรนทร์ ๆ กับไอ้บ๊ิกอีกแล้ว?” หญิงสาวจับผิด ดีจึงรีบปฏิเสธเป็นพัลวัน

“เปล่า ๆ ดีเห็นว่าแดดมันร้อนก็เลยจะซื้อกลับไปให้”

“ตกลงจะบอกได้หรือยังว่าอยู่ที่ไหน?” คนกำลังโมโห มาเจอชายคนรักชัดใจก็ยิ่งหงุดหงิดมากขึ้นไปอีก ทางด้านเซ่งที่แอบฟังประโยคสนทนาของอริอยู่ก็พอจะเดาออกว่าปลายสายคงเป็นแพรวแน่นอน ชายหนุ่มรีบปากยี่นปากยาวตะโกนเข้าไปในสาย

“มันอยู่ร้านเซ่งเองจะแพรว รีบมาจัดการมันเลย มันแอบมาทำอะไรกันที่ร้านของเซ่งก็ไม่รู้” น้ำเสียงที่เซ่งพูดกับแพรวนั้นเป็นคนละโทนเสียงกับที่เพิ่งพูดกับดีและบ๊ิกเมื่อสักครู่อย่างสิ้นเชิง ดีไต่ยินเช่นนั้นก็ถลึงตาหันไปตะคอกใส่อริอย่างลึมตัว

“ไอ้เซ่ง! อย่าเสือก!”

“อะไรนะ ? ไปทำไมร้านเซ่ง ? รู้ก็รู้ว่าไม่ถูกกันก็ยังไม่ยุ่งกับเค้าอีก รออยู่ที่นั่นเลยนะ แพรวจะไปเดี๋ยวนี้แหละ!” แพรวน้ำเสียงเด็ดขาดก่อนจะวางสายไป ทิ้งให้ดีเกาหัวแกรก ๆ มองหน้าของเซ่งอย่างเอาเรื่อง ในขณะที่เซ่งยิ้มกริ่ม...แพรวกำลังจะมาที่ร้านของเขา เขาจะให้แพรวนี้แหละจัดการไอ้ดีแฟนตัวดีของเธอ ภาวนาขอให้ทะเลาะ

จรรจรจ

จนเลิกกันจริง ๆ เสียทีเถอะ เขาพร้อมเสียบเสมอ!

ในขณะที่ตอนนี้นักทุกคนรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น คงมีแต่บิกที่ยืนค่อมองซ้ายทีขวาทีอย่างคนที่ไม่เข้าใจอะไรสักนิด

นี่มันเรื่องอะไรกันวะ!

รถมอเตอร์ไซค์ของแพรวแล่นเข้ามาจอดที่หน้าร้านขายอาหารตามสั่งของเซ่ง ปกติแล้วตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยเธอไม่ค่อยมีเวลาได้มาที่นี่บ่อยนัก ยิ่งเมื่อทำงานแล้วก็ยิ่งไม่มีเวลามากขึ้นไปอีก แต่ถ้าเข้าความไปในสมัยเรียนมัธยม ร้านของเซ่งคือหนึ่งในสถานที่รวมตัวของเธอ ตู้อ และเซ่ง...ทุกคนเรียนห้องเดียวกัน

“แพรว เป็นยังไงบ้าง ?” เซ่งเอ่ยถามเสียงระรื่น ทำเอาต้อมองคนทั้งคู่ตาเขียว หญิงสาวยิ้มให้เพื่อนเก่าอย่างเป็นมิตร

“ก็เรื่อย ๆ นะเซ่ง เซ่งล่ะ เป็นยังไง ช่วงนี้แพรวไม่ค่อยได้มาทักทายเลย ทำงานยุ่งมากนะ” หญิงสาวกล่าว ก็อย่างที่บอก เธอต้องหาเงินช่วยทางบ้านจนแทบไม่มีเวลาพัก อย्याว่าแต่เซ่งเลย แม้แต่กับต้อมเองที่เป็นแฟนกันก็ได้เจอกันแค่ครึ่งสองครึ่งต่ออาทิตย์เท่านั้น

“เราสบายดี นังก่อนสิแพรว” เจ้าของร้านกูลูกจุกต้อนรับเพื่อนเก่าที่เขาแอบรัก แพรวจึงเดินเข้าไปนั่งตรงข้ามกับต้อม มองอีกฝ่ายอย่างจับผิดว่ามาทำไมที่นี่ ปกติต้อมไม่ค่อยได้มาเหยียบที่ร้านของเซ่งหรือนอกเสียจากว่าอยากกินผัดกะเพราฝีมือของเพื่อนเก่า บางทีเธอก็ต้องมาซื้อให้เพราะต้อมไม่ยอมเจอเซ่ง แต่กระนั้นก็อยากกินผัดกะเพราฝีมือเพื่อน คราวไหนที่อยากกินจริง ๆ แต่แพรวไม่อยู่ ก็อาจต้องจำทำหน้าด้านหน้าทนเดินมาซื้อเอง คิดเสียว่าเป็นลูกค้า ไม่ได้คิดว่าเป็นเพื่อนกันทะเลาะกันเรื่องซี้หุ้มซี้หมาทำตัวเป็นเด็ก ๆ

“เออ...แพรวมาก็ดีแล้ว จัดการไอ้สองคนนี้ให้หน่อย มันแอบมาถ่ายอะไรร้านเซ่งไม่รู้ ขอคุณล่องก็ไม่ให้ มันมีพิรุณ...ไซ่ มีพิรุณแน่นอน” ชายหนุ่มรับบทคนซี้ฟ้องบอกกับแพรว หญิงสาวได้ยินเช่นนั้นก็ยิ่งจ้อง

ไปทางทั้งสองคนอย่างเอาเรื่อง คือทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ในขณะที่บิกก็ทำหน้าที่ไม่กล้าสบตากับแพร ซึ่งเธอคู่ออกว่ามันต้องมีอะไรในกอไผ่แน่ ๆ

“เดี๋ยวแพรดูให้เอง...เออเซ่ง แพรอยากกินผัดซีอิ้วฝีมือเซ่งจัง ไม่ได้กินนานแล้ว” แพรเปลี่ยนเรื่อง เจ้าของร้านได้ยินเช่นนั้นก็ตาโต แล้วฉีกยิ้มกว้างด้วยความดีใจจนเนื้อเต้น

“ได้สิ ๆ ผัดซีอิ้วปลาหมึกใส่ก้านคะน้าเยอะ ๆ เราจำได้ รอบแป็บหนึ่งนะ จะทำให้สุดฝีมือเลย” ว่าแล้วเซ่งก็รีบเดินกลับไปทำหน้าที่ของตัวเองด้วยหัวใจพองโต ในขณะที่แพรหันมองแฟนหนุ่มพาลงแบบมือเป็นสัญญาณว่าให้ส่งกล่องมาที่เธอ แต่คือทำเป็นไม่เข้าใจความหมาย แพรไม่มีอารมณ์มาเล่นด้วย หญิงสาวเอื้อมมือไปดึงกล่องในมือของคือมา แล้วเปิดออกดู ในขณะที่คือกับบิกหันมองหน้ากัน ไม่รู้ว่าระหว่างเซ่งกับแพรเมื่อเห็นสิ่งที่แอบถ่ายไป คนไหนที่จะทำให้ชีวิตพวกเขาฉิบหายกว่ากัน!

แพรเห็นในสิ่งที่คือกับบิกถ่ายไว้ก็ทำหน้าที่อย่างไม่พอใจ เธอถลึงตาใส่แฟนหนุ่มแล้วชี้หน้าอย่างเอาเรื่อง ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่ทว่าเยือกเย็นจนน่ากลัว

“กลับไปคุยกันที่บ้าน...เดี๋ยวนี้!” หญิงสาวยังไม่ทันจะได้จัดการอะไรต่อ เซ่งก็เดินมาที่โต๊ะพร้อมกับผัดซีอิ้วที่แทบจะมองไม่เห็นเส้น มีแต่ปลาหมึกและก้านคะน้าของโปรดของแพร

“มาแล้ว ๆ ถ้าแพรไม่อิ่มบอกเซ่งได้เลยนะ”

“เซ่ง แพรขอโทษทีนะ พอดีแพรมีธุระต้องจัดการด่วน” หญิงสาวกล่าวพาลงส่งสายตาเขี้ยวบัดไปที่คือกับบิก “...เซ่งช่วยเอาผัดซีอิ้วใส่กล่องให้แพรได้ไหม ?”

“ได้สิ แต่น่าเสียดาย เรานึกว่าแพรจะนั่งกินที่นี่ จะได้คุยกันให้หายคิดถึง” เซ่งยังคงทำเสียงอ่อนเสียงหวานผสมกับสายตาดาลัย อารมณ์จนต้องทำกระตึกอยากกระโดดถีบให้หลังแอ่น แต่ตอนนี้เขาเป็นนักโทษที่กำลังรอลงทัณฑ์ ภาวนาว่าขอให้มันเป็นแค่โดนแสร้งเสียน ไม่ถึงกับ

จรรจร

คือล้วงเงินจากกระเป๋ากางเกงยีนส์ตัวเก่งที่จำไม่ได้ว่าซักรั้ว
สุดท้ายเมื่อไหร่ออกมาวางลงตรงหน้าของเซ่งแล้วบอกอย่างไม่สบ
อารมณ์

“สี่สิบค่ามัดซีอีวี่ ไม่ต้องมาทำเป็นเลี้ยงแฟนคนอื่น เสีย
มารยาท!” ว่าแล้วคือก็หันหลังจะเดินออกไปจากร้าน แต่เซ่งเรียกไว้
เสียก่อน

“เดี๋ยว! ถ้าแกจ่ายค่ามัดซีอีวี่ให้แพรสี่สิบฉันก็จะรับไว้ แต่แกยัง
ไม่จ่ายค่ามัดกะเพราของแก อย่ามาเนียน!”

คือเซ่งก็เล็กน้อย หน้าเสียพอประมาณ เขารีบล้วงเงินจาก
กระเป๋ากางเกงออกมาแล้ววางลงไปบนโต๊ะอีกสี่สิบบาทแล้วบอก

“เอาไป ไม่ต้องทอน!” คือเดินออกไปจากร้านโดยมีบิกวิ่งตามตูด
ด้วยความรวดเร็ว เซ่งมองเงินอีกสี่สิบบาทบนโต๊ะแล้วส่ายหน้า

“ไม่ต้องทอนเหี้ยอะไร กะเพราไข่ดาวสี่สิบเจ็ดบาทว๊วย ชาติไป
ตั้งเจ็ดบาท!”

สถานการณ์ตึงเครียดเสียจนบิกต้องออกไปอยู่ข้างนอกบ้าน
ปล่อยให้คือกับแพรคุยกันเพียงลำพัง แพรนั่งอยู่ชั่วอึดใจ พยายามสงบ
สติอารมณ์เพราะไม่อยากจะขึ้นเสียงใส่คือ วันนี้เธอเจอเรื่องหงุดหงิด
มาตั้งแต่เช้า ทั้งถูกลูกค้าด่า ซ้ำยังถูกพนักงาน นี่ยังมาเจอชายคนรัก
ทำอะไรบ้า ๆ บอ ๆ อีก กลัวว่าจะอารมณ์ฉุนเฉียวจนควบคุมตัวเอง
ไม่ได้ ซึ่งปกติแพรไม่ได้เป็นแบบนี้บ่อยนักหรอก แต่ถ้าหากโกรธจนถึง
จุดเดือดเมื่อไหร่เอาข้างมาจุดก็ไม่อยู่

“ไหนบอกมาสิ กำลังจะทำอะไรกันแน่ ?” แพรมองคืออย่าง
ไม่วางตา ในขณะที่คือเองหลบตา ไม่รู้จะบอกแฟนสาวว่าอย่างไรดี
เขารู้ดีว่าสิ่งที่กำลังจะทำนั้นแพรต้องไม่เห็นด้วยแน่ ๆ หลายสิ่งในชีวิต
ที่เขาชอบ แพรกลับไม่ชอบ แต่ชีวิตของเราทุกคนก็ต้องมีทางเดินของ
ตัวเอง ถึงจะเป็นคนรักกันแต่ก็ต้องยอมรับในสิ่งที่อีกฝ่ายรักและชอบ

จรรจรจ

ไม่ใช่เหรอ

“คือกำลังจะทำชองยูทูป คือจะเป็นยูทูปเบอร์ ทำคอนเทนต์
เก๋ ๆ เท่ ๆ แบบที่เค้ากำลังฮิตกันไงแพรว นี่คือคิดชื่อชองไว้แล้วนะ
ชื่อว่า ‘คือเด็ดดวง’ เท่ปะล่ะ ?” คือเอายิ้มทะเล้นเข้าสู่กับใบหน้าบึ้งตึง
ของแพนสาว แพรถอนหายใจยาว ๆ จ้องหน้าอีกฝ่ายแล้วถามด้วย
น้ำเสียงจริงจัง แต่ทว่าในน้ำเสียงนั้นแฝงด้วยความอ่อนล้าเสียเหลือเกิน
เหนื่อยใจทั้งกับงาน เหนื่อยใจทั้งกับแพน

“ยูทูปเบอร์ ? คือ...มันไร้สาระไปหรือเปล่า นี่ตั้งแต่คือออก
จากงานมาแพรวไม่เห็นคือทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลยนะ พูดก็พูดเถอะ
คือไปหางานทำเป็นหลักแหล่งดีกว่าไหม ?”

“นี่ไง คือจะเป็นยูทูปเบอร์ ถ้าทำคอนเทนต์โดนใจคนดูก็ดังได้
พอดี มีคนตามเยอะ ๆ มียอดวิวเยอะ ๆ เราจะได้เงินจากยูทูป มีคนมา
จ้างรีวิวลินค้า มีคนจ้างทำคอนเทนต์ คือเห็นยูทูปเบอร์หลายคนได้เงิน
เป็นกอบเป็นกำ ทั้งสร้างบ้าน ซื้รถ รวย ๆ กันทั้งนั้น” ชายหนุ่มवादผัน
ไว้สวยหู แต่แพรวไม่ใช่คนที่จะหลงไปกับความฝันที่ไกลเกินตัว เธออยู่
ในโลกแห่งความจริง โลกที่ทำงานตัวเป็นเกลียวเพื่อหาเงินมาเลี้ยงยา
ชีวิต ไม่มีเวลาทำตามความฝันอะไรทั้งนั้น ความฝันของเธอตอนนี้คือ
มีเงินเยอะ ๆ เพื่อให้คนรอบข้างอยู่สุขสบาย

“พูดนะมันพูดง่าย แต่ทำจริงมันไม่ง่ายนะคือ คนที่เค้าดัง ๆ
เค้าผ่านอะไรมาบ้างกว่าจะดัง คืออย่าไปมองแต่ปลายทางที่เค้าเดินถึง
แล้วสิ มองจุดเริ่มต้นกับระหว่างทางที่เขาเดินมาด้วย พูดตรง ๆ นะ
แพรวซั๊กเปื่อกับความหลักลอยของคือแล้วนะ” หญิงสาวไม่อยากจะ
พูดตรงขนาดนี้ แต่บางทีการพูดอ้อมค้อมเกินไปก็คงไม่สามารถดึงให้
ชายคนรักตื่นจากโลกของความฝันกลับมาในโลกของความเป็นจริง
โลกที่แสนโหดร้าย โลกที่เงินเท่านั้นที่จะบันดาลทุกอย่างได้

“ก็นี่ไง คือกำลังหาสิ่งที่ทำเพื่อให้ได้เงิน จะได้เก็บเงินไปขอแพรว
แต่งงาน”

“เรื่องนั้นเอาไว้อีกก่อนเถอะคือ เรื่องแต่งงานสำหรับแพร แพร คิดว่ามันยังไกล ตอนนี้อะไรสองคนยังมีภาระอีกเยอะ เอาตัวเองให้รอดไปวัน ๆ ยิ่งยาก หรือบางทีเรื่องแต่งงาน... อาจไม่มีวันเป็นจริงเลยก็ได้ วันนี้แพรเหนื่อยมากแล้ว แพรขอตัวกลับก่อนแล้วกัน” หญิงสาวทำท่าจะเดินออกไปจากบ้านของคือ แต่ชายหนุ่มคว้าแขนไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวสิแพร คุณกันให้รู้เรื่องก่อน”

“เอาไว้อีกวันหลังนะคือ วันนี้แพรไม่พร้อมจะทะเลาะกับคือ แพรเหนื่อย” ว่าแล้วแพรก็สะบัดแขนออกจากมือของอีกฝ่ายแล้วเดินตรงไปที่รถมอเตอร์ไซค์ของตัวเองที่อยู่หน้าบ้านก่อนจะสตาร์ทเครื่องออกไป ทิ้งให้คือยืนมองตามตาละห้อย

ด้านบิกเมื่อเห็นว่าแพรออกไปแล้วจึงเดินไปประกบรุ่นพี่ของตัวเอง ไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟังแต่ก็ได้ยินบทสนทนาที่คือกับแพรคุยกันจนหมด รุ่นน้องตบปาดือเบา ๆ แล้วบอก

“เอาไว้อีกพี่แพรใจเย็นก่อนแล้วค่อยคุยกันอีกทีก็ได้พี่”

“แพรไม่เข้าใจ ที่ฉันทำทุกอย่างก็เพื่ออนาคตทั้งนั้น ฉันรู้ว่ามันยาก ยากก็ยากสิวะ แต่ถึงจะยากหรือง่ายมันก็ต้องได้เริ่มลงมือ ตอนนี้นั้นอาจเป็นแค่ฝันลม ๆ แล้ง ๆ แต่สักวันฉันจะพิสูจน์ให้แพรได้เห็นว่าฉันจะเป็นยูทูปเบอร์ชื่อดังให้ได้” ชายหนุ่มบอกอย่างมุ่งมั่น เขาว่าตัวเองมีความสามารถพอ และเขาจะให้โอกาสตัวเองในการทำตามสิ่งที่ต้องการแม้คนรอบข้างจะไม่เข้าใจก็ตาม

“ให้มันได้อย่างนี้สิ ถึงจะสมกับเป็นที่คือของผม ว่าแต่พี่คือ... พี่แพรกับเจ้าของร้านที่ชื่อเซ่งนั้น มันมีอะไรกันหรือ ทำไมพี่ต้องไปดิสเครดิตร้านเค้า เท่าที่ผมมองดูเนี่ย เหมือนคนชื่อเซ่งจะชอบพี่แพรนะ” ตามประกาศนียบัตรสุดรู้สึดเห็น บิกดูอาการของเซ่งก็รู้แล้วว่าชายหนุ่มมีใจให้พี่แพร คือเห็นว่าไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้วจึงพยักหน้ารับแล้วเล่าเรื่องในอดีตให้รุ่นน้องฟัง

“เออ ไอ้เซ่งเนี่ยคู่แข่งฉันเลยละ ฉันกับมันเคยเรียนที่โรงเรียน

จรรจรจร

เดียวกัน แล้วมันดันมาจิบแพรแข่งกับฉัน แต่บังเอิญฉันหล่อกว่าและ
เท่ามาก ๆ แพรเลยเลือกฉัน แต่มันก็ยังหน้าด้านจิบแพรทุกทีที่มีโอกาส
จนฉันทะเลาะกับแพรหลายครั้ง เกือบจะเลิกกันตั้งหลายที” ดื้อเล่า
เอาดีเข้าตัวตามประสา บิ๊กทำได้แต่ย่นคิ้ว

“จริงหรือ ไม่เชื่อว่าพี่ไปแย่งพี่แพรมาจากคนชื่อเซ่งนะ?” รุ่งน้อง
จิบผิตเพราะเห็นว่าตัวเองก็เป็นคนเจ้าเล่ห์ไม่น้อย ดื้อไต่ยีนเช่นนั้นก็
หันไปตบกบาลรุ่งน้องหนึ่งที

“จริงโวย! ถ้าไม่เชื่อแก็ไปถามแพรได้เลย” ดื้อเสียงแข็ง

“อ๊วย...เจ๊บนะพี่ ตบหัวผมบ่อย ๆ เดี่ยวผมก็สมองเสื่อมกันพอดี
แล้วพี่จะเอาอย่างไรต่อ จะทำคลิปอะไรอีก ผมก็มีเวลาว่างอีกแค่ไม่นาน
เดี๋ยวเดี๋ยวก็น่าจะไปฝากงานให้แล้วนะ” บิ๊กเอ่ยถาม จริงอยู่เขาอยากช่วยงาน
รุ่งพี่ แต่อนาคตของตัวเองก็สำคัญ

“ขอฉันไปนอนคิดก่อนแล้วกัน ไปศึกษาดูก่อนว่าคลิปแบบไหน
ที่คนดูเยอะ ๆ แก็ลองไปช่วยฉันคิดด้วย แล้วเดี๋ยวฉันโทรไปคุย วันนี้
จะไปไหนก็ไป” ดื้อไล่รุ่งน้องเสียเฉย ๆ บิ๊กชี้หน้าตัวเองแล้วเอ่ยถาม

“เฮ้อ...นี่คือผมต้องไปใช้ไหม?”

“ก็ใช้สิวะ แกจะมาอยู่ที่นี้ทำไม ฉันกำลังเครียด ต้องการสมาธิ
อยากอยู่คนเดียว...อ้อ!” เจ้าของบ้านเหมือนจะนึกอะไรบางอย่างออก
เขาหันไปคว้าถุงผัดซีอิ๊วของแพรที่ทิ้งไว้ส่งให้รุ่งน้องแล้วเอ่ย “...เอาไป
กินด้วย หรือแก็เอาไปทิ้งที่ไหนก็เรื่องของแก็ แค่นี้...รู้เรื่อง!”

ดื้อพูดจบก็เดินไปกระโดดลงนอนบนโซฟากระดิกเท้าไปมา
อย่างไม่สนว่าบิ๊กกำลังยื่นมองแรง พลังบ่นกระปอดกระแปดขณะที่
เดินออกจากบ้านเพื่อจะตรงไปยังบิ๊กไบค์คันเก่งของตัวเอง

“นี่ก็อยากให้มากี่มา นี่ก็อยากไล่ให้ไปก็ไล่ นี่ถ้าไม่เห็นเป็น
รุ่งพี่จะเตะสักป้าบ!”

“แกว่าอะไรนะ! แก็จะเตะใคร?” ดื้อผงกหัวขึ้นมาถามรุ่งน้อง
บิ๊กสะดุ้งเฮือก รีบแก้ตัวจนลื่นพันกัน

“เอ่อ...ผมหมายถึงหมามันชอบมาฉี่ใส่รถมอเตอร์ไซค์ผมนะ
ผมโคตรโกรธเลย อย่าให้เจอนะ จะเตะให้ห่างจุกตูด...ถ้าอย่างนั้น
ผมกลับก่อนนะพี่” ว่าแล้วบ๊ีกก็รีบขับรถบ๊ีกไบค์ของตัวเองออกไป
ปล่อยให้ตื้อนอนดูคลิปในยูทูปช่องต่าง ๆ เพื่อหาข้อมูล

คอยดูนะแพร สักวันตื้อจะเป็น ‘พี่ตื้อเด็ดดวง’ ที่เดินไปไหน
ทุกคนก็ต้องรู้จักให้ได้!

จรรรรรร

ตอนที่ 3

บทพิสูจน์ของคนเป็นพ่อ
และการเป็นคนรักที่ดี

Publishing

Sofa

มันไม่ใช่เรื่องผิดปกติกี่ เอ๊ยบ จะจัดกระเป๋าเดินทางเพื่อไปทำงานต่างประเทศ แต่ครั้งนี้มันต่างจากเดิมตรงที่เมื่อเอ๊ยบไปทำงานเสร็จแล้วจะบินเลยไปงานแต่งงานเพื่อนรักที่อังกฤษหนึ่งอาทิตย์ โดยทิ้งลูกชายวัยสองขวบชื่อว่า **น้องโปรต** ให้อยู่กับ **บีม** ผู้เป็นสามีแต่เพียงลำพังเป็นครั้งแรก ปกติเวลาเธอบินไปไหน เธอมักจะฝากลูกชายไว้กับแม่ให้ช่วยดูแล แต่คราวนี้แม่ไม่อยู่ นึกอยากจะไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อนวัยเกษียณขึ้นมาเสียอย่างนั้น ครั้นจะห้ามไม่ให้ไปแล้วอยู่เลี้ยงหลานก็ดูจะเป็นการเห็นแก่ตัวจนเกินไป เพราะปกติเธอก็ฝากน้องโปรตให้แม่เลี้ยงเกือบจะทุกวันอยู่แล้ว

“เอ๊ยบ แล้วบีมจะเลี้ยงลูกคนเดียวได้ยังไง ?” บีมซึ่งเป็นรุ่นพี่ของตื้อเอ๊ยบถามภรรยาที่กำลังสาละวนกับการจัดกระเป๋าเดินทางของตัวเอง อีกฝ่ายเงยหน้ามาตอบด้วยน้ำเสียงไม่ได้หนักใจอะไรที่ต้องทิ้งลูกชายไว้กับสามี

“ทำไมบีมจะเลี้ยงน้องโปรตไม่ได้ ทุกอย่างเอ๊ยบก็สอนบีม

จรรจรจร

หมดแล้ว ทั้งเปลี่ยนเสื้อผ้า เปลี่ยนแพมเพิร์ส ชงนมยังงี้ ลูกชอบกินอะไร ไม่ชอบกินอะไร เวลาลูกร้องให้ให้ทำยังไง บี้มทำได้อยู่แล้ว... เอียบเชื่อ” คนเป็นแม่บอกอย่างมั่นใจ ในขณะที่บี้มไม่มีความมั่นใจเอาเสียเลย

“มันไม่เหมือนกันนะเอียบ ตอนเอียบอยู่ ถ้าบี้มทำอะไรไม่ได้ไม่เข้าใจอะไร บี้มยังถามเอียบได้ แต่นี่เอียบไม่อยู่ แม่ของเอียบก็ไม่อยู่ ถ้าเกิดเรื่องฉุกเฉินอะไรขึ้นมาบี้มจะทำยังไง เอาอย่างนี้ดีไหม เราบินไปด้วยกันทั้งหมด น้องโปรตจะได้ไปเที่ยวอังกฤษด้วย” บี้มพยายามหาทางออกให้กับปัญหานี้ จริงอยู่ที่เขาดูแลน้องโปรตได้ แต่คงไม่ยาวนานขนาดหนึ่งอาทิตย์โดยที่ไม่มีภรรยาอยู่ด้วย เขาทำไม่ได้หรอก คิดยังไงก็ทำไม่ได้

“ไม่ได้บี้ม ที่นั่นอากาศหนาว ลูกยังไม่ค่อยแข็งแรง น้องโปรตกับบี้มอยู่ที่นั่นแหละ”

“แต่บี้มทำไม่ได้ ยังไงบี้มก็เลี้ยงน้องโปรตคนเดียวไม่ได้ถ้าไม่มีเอียบ” บีมยืนยิ้มเสียงแข็ง เหมือนตัวเองกำลังเดินเข้าถ้ำมืด ๆ โดยไม่มีแสงไฟนำทางสักนิด ไม่มีทางเลยที่เขาจะเดินไปถึงจุดมุ่งหมายโดยปลอดภัยได้

“บี้ม... ฟังเอียบนะ จำเพื่อนของเอียบที่ชื่อไบเคยได้ไหม ที่เราเพิ่งไปงานศพเมื่อเดือนก่อน ไบเคยตายไปโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ทั้งลูกสาวสองคนไว้กับแฟนของตัวเอง พวกเค้าก็ยังอยู่กันได้ ชีวิตของคนเราไม่แน่นอนนะบี้ม ถ้าวันหนึ่งเอียบบินอยู่แล้วเครื่องบินเกิดตก บี้มก็จะไม่เลี้ยงน้องโปรตด้วยเหตุผลที่ว่าไม่มีเอียบอยู่ด้วยนั่นแหละ มันไม่ใช่ต่อให้ใครสักคนจะจากไป เราในฐานะพ่อแม่ก็ต้องเลี้ยงน้องโปรตให้ได้เลี้ยงให้ดี” ฝ่ายภรรยาพยายามใช้เหตุผลเข้าพุด แต่ดูเหมือนบี้มจะยังไม่ยอมฟังอยู่ดี

“มันไม่เหมือนกันเอียบ ตอนนี้เอียบยังอยู่นี่นา”

“เหมือนกันสิ ทุกครั้งที่ก้าวออกจากบ้าน ชีวิตคนเราเสี่ยงกับ